

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 7. dubna 2026 v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Hodouška a soudců JUDr. Martina Zelenky a JUDr. Michaely Pařízkové odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích ze dne 13. 1. 2026 č. j. 68 T 6/2025-1400 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu se z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek částečně zrušuje, a to ve výroku o trestu propadnutí pěstní dýky nezjištěné výroby a značky v celkové délce 80 mm, délky čepele 38 mm, černé barvy, včetně pouzdra s vyobrazením lebky.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že podle § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku se zabírá pěstní dýka nezjištěné výroby a značky v celkové délce 80 mm, délky čepele 38 mm, černé barvy, včetně pouzdra s vyobrazením lebky.

Jinak zůstává napadený rozsudek nedotčen.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích byl obžalovaný [jméno] [příjmení] uznán vinným zvláště závažným zločinem vraždy podle § 140 odst. 1, 3 písm. i) tr. zákoníku (v daném případě spáchaným zvláště surovým způsobem), kterého se dle skutkových zjištění krajského soudu dopustil stručně řečeno tak, že dne 4. 6. 2024 v 18,25 hodin na Palackého náměstí v obci Jevíčko, okres Svitavy, napadl svou družku, poškozenou [jméno] [příjmení], narozenou [datum], celkem 31 ranami tzv. tlačnou pěstní dýkou do horní části těla, v důsledku čehož poškozená i přes poskytnutou resuscitaci na místě zemřela.

2. Za uvedený zločin uložil krajský soud obžalovanému podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání sedmnácti roků, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Dále mu podle § 70 odst. 2 písm. a) tr.

zákoníku uložil trest propadnutí věci, a to dvou kusů pěstních dýk v majetku obžalovaného. Obžalovanému pak také podle § 100 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku uložil zabezpečovací detenci.

3. O nárocích poškozených na náhradu nemajetkové újmy rozhodl podle § 228 odst. 1 tr. ř. tak, že uložil obžalovanému povinnost nahradit poškozeným [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] částku 1.000.000 Kč každému, nezl. [jméno] [příjmení] a nezl. [jméno] [příjmení] každému částku 500.000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 11,5 % ode dne právní moci rozsudku do zaplacení, a poškozené [příjmení] zdravotní pojišťovně ČR na náhradě škody částku 25.280 Kč s úrokem z prodlení ve výši 12 % od 4. 4. 2025 až do zaplacení.

4. Proti rozsudku podal odvolání toliko obžalovaný. Odvolání je podáno v zákonné lhůtě a napadá všechny výroky rozsudku. Pokud jde o jeho bližší odůvodnění (a zjevně i náhled a názor obžalovaného), pak je zjevné, že samotný skutek rozporován není. Pokud jde o právní posouzení celé věci, je v té souvislosti zpochybňován jak znalecký posudek z odvětví psychiatrie původní, znalce MUDr. Nedomy, tak zejména následný znalecký posudek ústavu (Ústřední vojenské nemocnice), zejména v tom smyslu, že by se obžalovaný dopustil protiprávního jednání pod vlivem drog. Naopak do popředí v rámci obhajoby vystupuje tvrzení, že obžalovaný byl pod dlouhodobým neúnosným tlakem poškozené, která jej v podstatě, pronásledovala, a mínila mu zabránit v kontaktu s dcerou. Odvolání tak navrhuje, aby byl obžalovaný uznán vinným zločinem zabití podle § 141 odst. 1 tr. zákoníku, byl mu uložen přiměřený trest, a ochranné léčení ve formě ústavní.

5. Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 254 odst. 1, odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.

6. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku bylo provedeno v souladu se zákonem a nebyly zjištěny žádné podstatné vady, zejména ne takové, které by měly vliv na správnost a zákonnost přezkoumávaných výroků. Krajský soud postupoval při objasňování věci tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který byl nezbytný pro jeho rozhodnutí. Důkazy pak hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, takže dospěl ke správným skutkovým i právním závěrům. Na odůvodnění napadeného rozsudku lze proto (s výjimkou části výroku o trestu) více méně odkázat, a v reakci na odvolání a jako prezentaci názorů odvolacího soudu uvést následující.

7. Nedílnou součástí tohoto odůvodnění musí být též geneze celého případu, která mimo jiné dokumentuje i snahu orgánů činných v trestním řízení obžalovanému nijak neuškodit, což ovšem na druhou stranu naprosto neznamená rezignovat na novější, aktuálně získané důkazy.

8. Na obžalovaného tak byla podána obžaloba pro obsahově v podstatě shodný skutek, s odlišným vyjádřením ohledně jeho přičetnosti, kdy státní zastupitelství zvolilo jako právní kvalifikaci jeho jednání trestný čin opilství podle § 360 odst. 1 tr. zákoníku, neboť (zjednodušeně řečeno) podle původního znaleckého posudku z odvětví psychiatrie se obžalovaný dopustil jednání ve stavu nepřičetnosti.

9. Rozhodnutím krajského soudu ze dne 4. 4. 2025 sp. zn. 68 T 6/2025 byl obžalovaný podle § 226 písm. d) tr.ř. (tj. z důvodu nepřičetnosti) obžaloby zproštěn, a byla mu zároveň uložena zabezpečovací detence. K odvolání státního zástupce i obžalovaného byl napadený rozsudek rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 16. 7. 2025 sp. zn. 7 To 62/2025 zrušen a věc vrácena soudu prvního stupně, aby v ní učinil rozhodnutí nové. Zdejší soud v citovaném rozhodnutí neurčil krajskému soudu (ovšem samozřejmě) žádným způsobem, jak by měl rozhodnout, pouze mu uložil povinnost nechat vypracovat ve věci revizní znalecký posudek z odvětví psychiatrie na obžalovaného, a to formou ústavního znaleckého posudku, a dále pochopitelně zhodnotit závěry

tohoto posudku, ve spojení s dalšími důkazy. Krajský soud nechal vypracovat znalecký posudek, provedl i další doplňující důkazy a ve věci rozhodl.

10. Vrchní soud po přezkoumání věci konstatuje, že aktuální rozsudek krajského soudu je zpracován velmi odpovědně, erudovaně a kvalitně, a reaguje odpovídajícím a logickým způsobem na všechny provedené důkazy, včetně vypořádání se s obhajobou obžalovaného a preferováním znaleckého posudku ústavu, kdy krajský soud srozumitelně a správně vysvětluje, z jakých důvodů se přiklonil při právním (a částečně i skutkovém) hodnocení věci k poslednímu uvedenému posudku. Vzhledem k obsáhlosti, podrobnosti a logickému hodnocení všech důkazů soudem prvního stupně vrchní soud v podrobnostech na obsah napadeného rozsudku zcela odkazuje, souhlasí s ním, a dodává pouze několik doplňujících vyjádření k odvolání, které ostatně kopíruje obhajobu obžalovaného zejména v poslední fázi řízení.

11. Samotný skutek, tj. to, čeho se obžalovaný dopustil, je zcela jednoznačně určen zejména na základě tzv. „přímého přenosu“ – totiž videozáznamu z bezpečnostních kamer města Jevíčka, kde je celé jednání obžalovaného zachyceno. V souladu s tím jsou pak výpovědi přítomných svědků, a v podstatě i výpověď obžalovaného, neboť při existenci videozáznamu lze těžko samotné jednání popírat.

12. Pokud jde o pohnutku a motivaci obžalovaného, pak vrchní soud nejprve konstatuje, že celým trestním řízením se dle jeho názoru vine, „jako červená nit“ snaha obžalovaného především o to, aby mu zejména nebyla uložena zabezpečovací detence (děje se tak nejméně od vědomosti obžalovaného o obsahu znaleckého posudku MUDr. Nedomy, který uložení zabezpečovací detence doporučil). Proto obžalovaný lpí na tom, že v danou dobu nepožil žádné drogy, resp. nebyl pod jejich vlivem, a že se jednání dopustil v podstatě v „normálním“ stavu, ovlivněném, „pouze“ silnou emocí vůči poškozené při její snaze zamezit jeho kontaktu se svou dcerou. Z toho důvodu ostatně obžalovaný rozporoval i původní znalecký posudek znalce MUDr. Nedomy, a zpochybňuje i aktuální posudek ústavu, kdy oba posudky, byť významově velmi rozdílné, shodně uvádějí nutnost uložit obžalovanému zabezpečovací detenci.

13. Námitkám obžalovaného ohledně způsobu jeho vyšetření při podání znaleckého posudku ústavu, samotnému obsahu posudku, jakož i odpovídajícím zjištěním ohledně psychického stavu obžalovaného v závislosti na požívání drog však nelze přisvědčit. Jestliže obžalovaný namítá nedostatečné vyšetření, jakož i poukazuje na to, že drogy delší dobu neužíval, pak je třeba konstatovat, že znalecký posudek ústavu má celkem 95 stránek, je tedy velmi obsáhlý, s velkým množstvím relevantních informací právě k osobě obžalovaného a jeho vztahu k užívání drog, s pečlivým hodnocením. Je třeba uvést, že k osobě obžalovaného, „díky“ jeho pobytům v psychiatrických zařízeních a předcházejícím trestním stíháním existuje obsáhlá zdravotnická dokumentace, kterou se posudek ústavu zabývá, čerpá i z ní informace a hodnotí je, a to i v kombinaci se samotným vyšetřením obžalovaného. Lze také dodat, že závěry posudku nejsou názorem jednoho znalce, který byl pověřen prezentovat posudek u soudního jednání, ale jde o společnou činnost čtyřčlenného kolektivu odborníků (dva psychiatři, dva psychologové). Proto i námitky obžalovaného u veřejného zasedání o odvolání ve smyslu, že, „znalec k něčemu nepřihlédl“ apod., jsou zcela nedůvodné.

14. Tvzení obžalovaného o absenci požívání drog se naprosto nezakládá na pravdě, jak vyplývá mimo jiné též z (v tomto případě vlastně objektivních) zpráv z telefonu obžalovaného, ač se i jejich obsahem obžalovaný poněkud paradoxně a kuriózně hájí, neboť naprosto vyvracejí jeho obhajobu o neužívání drog. I v tomto směru, pokud je usvědčující důkaz, a obžalovaný jej nedokáže vysvětlit, dojde u něj k jeho prostému popření či tvrzení, že tomu buď nerozumí, nebo to není pravda. Ve světle obsahu důkazů k takovým prohlášením obžalovaného samozřejmě přihlédnout nelze. Pro lepší ilustraci takové obhajoby obžalovaného vrchní soud uvádí některé rozhovory, resp. zprávy z telefonu obžalovaného (č. l. 521 – 522 spisu).

Dne 8. 2. 2024, kontakt se [jméno] [příjmení]:

[jméno] [příjmení]:, Však si dej prda“, obžalovaný:, Už proběhlo“.

Dále obžalovaný:, [příjmení] nákej kokajn““ nebo číslo na [jméno]“.

Kontakty s [jméno] [příjmení]:

Dne 8. 2. 2024, obžalovaný:, [příjmení] se nahulil jak dement, no.“

Dne 29. 2. 2024, obžalovaný:, Máš náký hulení ?“

Dne 6. 3. 2024 se [příjmení] ptá:, Máš něco na prda“, obžalovaný:, jj.“

Dne 10. 3. 2024 obžalovaný:, [příjmení] byl včera ko,...Sem byl odpo s deketem a strašně sme se nafoukali“.

Dne 9. 4. 2024, konverzace:

[příjmení]:, Dneska ještě hulíš, nebo už zas ne.“

Obžalovaný:, [jméno], že hulim.“ ...Právě sem si dal hašíšový brko.“

Dne 11. 4. 2024:

Obžalovaný:, Máš ještě náký hulení“

[příjmení]:, ne, možná maximálně ten haš bych mohla vysmlouvat.“

[příjmení]:, [příjmení] si byla odpoledne zas pro to fialovi no a pak už sem nebyla schopna nikam jít.“

Obžalovaný:, Nech mi trochu.“

Dne 13. 4. 2024, konverzace:

Obžalovaný:, Twl, co je to za trávu,...su ještě porad v limbu“

[příjmení]:, A to mu včera poštou ještě došlo nějaký o hodně silnější.“

Obžalovaný:, Su z toho hotove.“

Dne 15. 4. 2024:

[příjmení]:, Mám ve schránce další druh hula:Dh.“

Obžalovaný:, Du si dát čouda.!

Dne 20. 4. 2024: obžalovaný:, Ja sem byl tak zhulene ze sem zezral všechno.“

Dne 21. 4. 2024, konverzace:

[příjmení]:, [příjmení] v pasti..donesl mi ten druhej, a když už já řeknu, že sem v pasti,,

Obžalovaný:, Jakej druhej o co jde.“

[příjmení]:, Hašíš jinej, ...ale ten je.“

Obžalovaný:, Se možná otočím na čouda.“

Dne 23. 4. 2024: obžalovaný:, Zrovna sem dopalil toho speka od tebe.“

Dne 30. 4. 2024, konverzace:

Obžalovaný:, Máme nákej hašíš“

[příjmení]:, Bohužel nemám nic“

Dne 3. 5. 2024, konverzace:

Obžalovaný:, Máme náký hulení“

[příjmení]:,, Si piš“

15. Shora uvedenou konverzací cituje vrchní soud především jako důkaz zcela nepochybné konzumace a shánění drog obžalovaným, a to nejenom jak on připouští, pokud jde o marihuanu, ale zjevně poptává, event. užívá kokain a hašiš, případně i jinou drogu, a to zcela pravidelně a často v delším časovém (zachyceném) období nejméně od února do května 2024. I jeho požití pervitinu dne 4. 6. 2024, a to ať by šlo o dobu před činem, či po něm, svědčí o stálém požívání drog. Vrchní soud připomíná, že skutek byl spáchán dne 4. 6. 2024, a obžalovanému připomíná, že byť se změnil trestní postih stran marihuany, přesto tato nadále zůstává drogou, tedy i pokud obžalovaný tvrdí, že užíval maximálně marihuanu (čemuž důkazy neodpovídají), jde stále o užívání drog, a tedy i odpovídající vliv na mozek, psychiku. Dále lze dodat, jak bylo zachyceno při kontrole obžalovaného v rámci předcházejícího ochranného léčení, že v březnu 2024 předložil vzorek, který ani nebyl močí, a k plánované kontrole dne 3. 6. 2024 (tj. den před spácháním zločinu) se ani nedostavil. Tyto skutečnosti samozřejmě nelze vysvětlit ve prospěch obžalovaného, pokud jde o zjištění, zda drogy užívá či nikoli.

16. Uvedené pak má souvislost s určením stavu, ve kterém se obžalovaný trestné činnosti dopustil, když znalecký posudek ústavu jej určuje jako toxickou psychotickou poruchu, tj. toxickou psychózu, která vzniká v důsledku (dlouhodobého) požívání drog. Co je však podstatné (a co je patrně i omyl obžalovaného), požití drogy nemusí mít vůbec těsnou časovou souvislost s dobou spáchání trestného činu, dotyčná osoba se vůbec nemusí nacházet v aktuálním stavu omámení, ovlivnění drogou. Proto znalec MUDr. Navrátil reagoval na dotaz, pokud by obžalovaný žádnou drogu před činem nepožil, tak, že pro závěry posudku by to v podstatě nemělo význam.

17. Krajský soud rozebírá další aspekty znaleckého posudku ústavu, a dospívá i dle vrchního soudu ke správnému závěru, že ovládací a rozpoznávací schopnosti obžalovaného nebyly v době páchaní činu zcela vymizelé. Svědčí o tom (samozřejmě kromě odborných argumentů znaleckého posudku, s nimiž nemůže vrchní soud polemizovat) i to, že obžalovaný měl bohaté zkušenosti s drogami, věděl (kdyby nic jiného, tak předchozí trestní stíhání, také pro fyzický útok na poškozenou), že požívání drog u něj může vyvolat nebezpečné stavy, kdy se může dopouštět násilí, a má zcela dostatečnou inteligenci pro pochopení, že útok pěstní dýkou mnohočetnými údery do horní části těla poškozené může reálně přivodit smrt, a že takové jednání je společensky naprosto nepřijatelné, zakázané a trestané. O tom svědčí ostatně i jeho v podstatě útěk z místa činu, kdy tvrzení, že se sám přihlásil policii, považuje vrchní soud za krajně diskutabilní – obžalovaný zjevně volil útěk, a to nikoli pouze ze samotného místa činu, ale postupně na různá místa v republice až do Brna, kde byl při pátrací akci zadržen, přičemž již v tu dobu měl povědomost, že je po jeho osobě vyhlášeno pátrání – blíže viz údaje ve spisu (viz např. č.l. 26, 237 spisu). Tot' pouze pro úplnost.

18. Je tak evidentní, že se obžalovaný dopustil jednání nikoli ve stavu nepřičetnosti, ale ve stavu snížené přičetnosti. Tím pádem ovšem mizí úvaha o spáchání trestného činu opilostí, a je třeba se zabývat otázkou, jakého,, základního“ trestného činu se obžalovaný dopustil.

19. Především, jak již výše odvolací soud uvedl, obžalovaný při svém způsobu útoku, jeho intenzity, počtu zasazených ran a použitého nástroje samozřejmě věděl, že poškozené může způsobit smrt. Navíc po desítkách ran, když se poškozená ještě hýbala, se k ní obžalovaný znovu přiblížil a zasadil jí další tři rány, které by samy o sobě byly smrtelné. Teprve, když se poškozená již vůbec nehýbe, obžalovaný odchází. Z celého jednání je tak zřejmé, že poškozenou usmrtit chtěl. Spáchal tak zjevně zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku, a to formou tzv. přímého úmyslu (věděl, že poškozenou může svým jednáním usmrtit, a usmrtit ji chtěl).

20. S ohledem na brutalitu útoku a množství zasazených ran, které způsobily i devastaci těla poškozené (např. tváře, krku) je zcela namístě posoudit jednání obžalovaného i podle § 140 odst. 3 písm. i) tr. zákoníku, tedy jako vraždu spáchanou zvlášť surovým způsobem.

21. Stran obhajobou navrhované právní kvalifikace jako zločin zabití podle § 141 tr. zákoníku vrchní soud opět v zásadě odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku zejména v bodech 78–82, kde se krajský soud touto problematikou zcela odpovědně, podrobně a vyčerpávajícím způsobem zabývá, a vrchní soud s jeho hodnocením naprosto souhlasí. Jednání obžalovaného vyvěralo především z defektů jeho osobnosti a dlouhodobého požívání drog, a vzájemné soužití obžalovaného a poškozené rozhodně nevykazovalo znaky týraného obžalovaného. I samotný skutek se zjevně nestal v nějaké vyhocené situaci, která by obžalovaného ohrožovala. Obžalovaný po celou dobu pobytu na lavičce (viz videozáznam) působí v podstatě klidně, kouří, popíjí, poškozená s ním konverzuje (tam by teoreticky bylo možné vytušit nějakou iniciaci), rozhodně se však nejednalo o nějakou hádku, a těsně před útokem poškozená obžalovaného spíše láskyplně objímá. Obžalovaný se tak rozhodně nedopustil žádného omluvitelného jednání, které by mohlo, byť evokovat možnost jiné právní kvalifikace než zvlášť závažného zločinu vraždy. Lze k tomu podotknout, že i dle výpovědi svědka [příjmení] je zřejmé, že vztah obžalovaného a poškozené byl „běžný“ – svědek byl krátce před spácháním samotného činu v rodině obžalovaného na návštěvě, kde byl i obžalovaný a poškozená, sám uvedl (bylo přítomno více osob), že atmosféra byla podle něj skvělá, normálně se bavily (tj. všechny přítomné osoby), poškozená pak řekla, že musí na autobus, a obžalovaný ji šel doprovodit.

22. Uložený trest odnětí svobody v trvání sedmnácti roků je trestem odpovídajícím, ještě spíše mírnějším, neboť přihlédnout by bylo možné i k tomu, že se obžalovaný dopustil trestné činnosti na veřejnosti, a přítomným svědkům zcela nepochybně musel svým jednáním přivodit krajně negativní psychický zážitek. Jinak krajský soud správně poukazuje na osobnost obžalovaného, jeho trestní minulost, na skutečnost, že obžalovaný trestné činnosti zjevně upřímně nelituje (resp. jí nelituje vůbec, dodává odvolací soud), což našlo svůj odraz i v odvolacím řízení, když svým projevem v podstatě sváděl odpovědnost za své jednání na poškozenou, a žádná slova o lítosti nad spáchaným činem z jeho strany vůbec nezazněla. Proto i zařazení pro výkon trestu do věznice se zvýšenou ostrahou je zcela odpovídající, ostatně v souladu s běžnou zákonnou úpravou ustanovení § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku.

23. Ohledně trestu propadnutí věci musel vrchní soud nahlédnout námitce státního zástupce (resp. v určitém směru vyhovět odvolání obžalovaného), že skutek byl spáchán toliko jednou pěstní dýkou, která byla jako nepochybně užitá při útoku na poškozenou zajištěna – jde o pěstní dýku celkové délky 140 mm, délky čepele 75 mm, zajištěna přímo na místě činu se stopami krve poškozené. U této věci je trest propadnutí zcela namístě.

24. Druhá pěstní dýka – zajištěná u obžalovaného při jeho zadržení – však podmínky pro uložení trestu propadnutí věci nesplňuje. Jsou však dány podmínky § 101 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, tedy pro zabrání věci, neboť v případě obžalovaného, který je nebezpečnou osobou a zvlášť závažného zločinu vraždy se již s použitím pěstní dýky dopustil, hrozí nebezpečí, že bude sloužit ke spáchání zločinu, event. by s ní (při držení obžalovaným) mohla obecně být ohrožena bezpečnost lidí nebo majetku (ostatně viz také část výpovědi svědka [příjmení]). Vrchní soud tedy výrok o trestu propadnutí této dýky zrušil, a zároveň rozhodl o jejím zabrání ve smyslu citovaného ustanovení.

25. Správným a zákonným je však též uložení zabezpečovací detence. Obžalovaný je dlouhodobým narkomanem, osobnostně velmi nebezpečným, opakovaně trestaným, podstoupivším již i ústavní protitoxikomanickou léčbu, která zjevně nebyla úspěšná, což je zřejmé již jen z toho, že po propuštění začal drogy opět užívat. Takovýto způsob života jej pak „dovedl“ až ke spáchání zvlášť závažného zločinu. Na nutnosti uložení zabezpečovací detence se pak shodují oba znalecké posudky z odvětví psychiatrie ve věci vypracované, byť jinak s jiným

obsahem, nicméně v této problematice mají názor naprosto shodný. Ostatně, pokud jde dále o zabezpečovací detenci, lze připomenout, že obžalovanému byl uložen dlouhodobý trest odnětí svobody, a trestní zákoník pamatuje i na kontrolu nutnosti trvání zabezpečovací detence (viz § 100 odst. 5 tr. zákoníku), či možnosti upuštění od jejího výkonu před jejím započítáním (viz § 100 odst. 7 tr. zákoníku).

26. Správným a zákonným shledal vrchní soud též všechny výroky stran náhradové povinnosti obžalovaného, jak pokud jde o náhradu škody, tak náhrad nemajetkové újmy pro poškozené. Došlo tedy z titulu podání odvolání toliko ke změně ohledně trestu propadnutí jedné dýky a v tomto směru k novému výroku, kdy situace se směrem k obžalovanému nezhoršuje, pouze upřesňuje. V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nedotčen.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný.

Lze proti němu podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Nutný obsah dovolání je vymezen v § 265f tr. ř. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

Praha 7. dubna 2026

JUDr. Michal Hodoušek
předseda senátu